

Николай Пеняшки

Ноктюрно

„Любовта не гледа с очите, а с душата...“

Шеспир, „Сън в лятна нощ“

Борислав се събуди рано сутринта с главоболие. Не му се ставаше. Разтриваше слепоочията си, и се опитваше да облекчи болката, но тя се инатеше и не отшумяваше. Той не бързаше за никъде.

Нямаше работа. Добре че не живееше под наем. Родителите му купиха това жилище, докато беше студент. Искаше му се, да остане в София.

Всички казваха, че в столицата има повече възможности за работа, но все пак засега не можеше да открие подходящо място за себе си.

А беше млад, бещаваш компютърен специалист и добър математик. Даваше таванската си стая под наем, и докарваше други странични доходи, така, че за сега можеше да си позволи да живее без работа.

Главоболието постепенно отшумя. Стана, разкърши рамене, и си направи кафе. От кофеина главата съвсем се оправи. Изяде два сандвича и запали цигара.

Телефонът звънна настоятелно.

– Ало! Здравей, Сашо! – беше приятелят му. – Къде ще се видим? Добре! – и затвори.

Имаха уговорена среща. Сашо щеше да го чака в кафенето на театъра, което бе наблизо. Борислав се облеche и излезе. Трябваше му десетина минути до там. Избра една по-сенчеста маса на лятната тераса. Зърна Сашо на отсрещната страна. Приближаваше към него с две красавици. Неговият приятел не си губеше времето, ама никак. Все се чудеше на уменията му, бързо да осъществява контакти особено с нежния пол.

Борислав беше по-скован, и по-затворен от него.

– Здравей! Запознай се с приятелката ми..., – и я представи галантно – а тази прекрасна дама е нейна братовчедка... – погледна я закачливо.

Катя и Елена /така се казваха момичетата/, се разположиха удобно, и завързаха разговор. Първоначалната неловкост се стопи, и Борислав се почувства в свои води. Елена /братовчедката/, беше седнала срещу него, и от време на време му хвърляше закачливи погледи. Това момиче, май обичаше да флиртува, но дали го правеше с мсекиго, или само с онзи, когото харесваше...

Борислав се питаше, и отпиваше на глътки питието.

Елена беше прекалено красива. Маслиненочерната ѝ коса, кафявите големи очи, и финния профил на лицето ѝ, галеха погледа му. Под оскъдните летни дрехи личаха овалните ѝ възбуждащи форми. Всеки мъж

би бил впечатлен, от тази красива принцеса.

Сашо говореше и заради него, а след това пое и ролата на сервитьор, и на гид в разговора. Борислав съвсем се изключи, сякаш беше случайно попаднал на тази маса. По едно време приятелят му се усети, че го пренебрегва, и реши да се реабилитира за поведението си.

– А Борислав, е скромна, но действаща личност, и ще го представя от другата му страна.

– Но Сашо, моля те... – прекъсна го той притеснен.

– Не ме прекъсвай...! – отговори Сашо. – Аз държа на нашето приятелство, и искам дамите да знаят, с кого си имам работа! – усмихна се, и продължи уверено: – Той е умен и компетентен компютърен гений. За него програмирането е голямо удоволствие. Освен това е, и страхотен математик. Говоря ви самата истина. Необходимо е някой, който да го оцени по достойнство.

Борислав се усмихна за самоотбрана.

– Е..., Сашо понякога малко преувеличава... Чак пък гений...! Човек трябва да е амбициозен и последователен в начинанията си. Ако е прекалено скромен, и не е агресивен като мен, никога няма да си намери работа, но нека не говорим само за мен... А ти няма ли да кажеш нещо за себе си? – и погледна закачливо към Елена. Тя му харесваше, и това стана ясно на всички.

– Аз ли?! – тя не очакваше такъв въпрос – Според мене последователността и амбициозността на човека зависят от неговия характер и вътрешната му нагласа.

– Борислав не очакваше такъв отговор. Не само, че беше красива, но се оказа и интелигентна.

От този момент, той вече я гледаше по съвсем друг начин. Май започваше още повече да я харесва.

Разговорът им продължи доста необичайно.

Накрая заговориха за филми, музика, и решиха да се видят четиримата отново.

Елена се усмихваше загадъчно, присвила закачливо очи, продължаваше да флиртува с Борислав, а той на свой ред и хвърляше нежни погледи.

След първата им среща, последваха още през това лято, изпълнено с емоции. Връзката им се задълбочи и укрепна. Борислав се отнасяше внимателно към нея, не бързаше веднага да се впусне в любовна

авантюра. Желанието му бе, да се опознаят по-добре. Не искаше да я загуби, и постоянно подхранваше в нея интерес към себе си, и ѝ заявяваше чувствата си. Умееше точно в подходящия момент да я прегърне, или целуне, но изчакваше мига за нещо по-интимно, а той според него още не беше настъпил.

На свой ред, Елена оценяваше поведението му, и неусетно се увеличаваше все повече към него. В свободните минути, мислите ѝ се стремяха все повече към Борислав.

Започваше да мечтае тайничко за момента, в който ръцете му ще погалаят тялото ѝ, и ще се случи онова хубаво и нежно докосване, за което всяка жена мечтае.

Скоро желанието ѝ се сбъдна. Борислав е покани у дома си, да послушат пузика. Беше обещал да ѝ пусне страхотни мелодии, които откри в Интернет, и записа на отделен диск специално за нея.

Мислеше да и го подари. Въпреки че имаше моменти, когато спореха и не винаги стигаха до едно и също мнение, между тях се установи интимност, която им харесваше. Двамата до този момент, не бяха имали по-сериозни връзки. Но през тази нощ двата остри камъка някак притъпиха докосването, и успяха да преодолеят различията си. Любовта извърши своето чудо, и двамата го усещаха и разбираха.

Неусетно лятото се изниза. Четирите месеца откакто се познаваха, им се струваха много повече. Често Борислав отстъпваше пред упоритостта на Елена, но когато грешеше в преценките и постъпките си, той деликатно ѝ намекуваше, че не е на прав път. Стремеше да избягват караниците и обичайните скандали, които останалите двойки имаха. Елена оценяваше това, и за нищо на света не искаше да загуби Борислав, макар че често се цупеше и правеше на сърдита.

– Винаги правиш нещата така, че да влезеш в сърцето ми, а аз понякога съм голям инат... Прости ми... – и го целуваше дълго, сякаш да го умилостиви.

– Такава си ми хитруша и лудетина... – усмихваше ѝ се нежно той.

– А ти си несравним артист... Трябвало е да работиш в театър! – весело го иронизираше.

– Аз ли?! Не обичам скандалите, а и те обичам повече отколкото си представяш, въпреки, че си доста ината, буйна и суетна дама, но ако не беше такава, сигурно нямаше да те харесвам толкова.

– Имали жена да не е суетна?! – правеше обидена гримаса, но с

крайчеца на окоото го следеше.

– Ти да не се разплачеш сега..., ела миличка! – и я притегляше в обятията си, а тя се сгушваше в него, и пъхаше ръце под ризата му. Започна едно лудо боричкане, което неизменно приключи в леглото. Дватамата играеха с удоволствие всеки път, този техен спектакъл, и така любовта им беше още по-гореща и истинска.

Случи се голяма беда и прекъсна тези сладки моменти. Башата на Борислав почина внезапно. Беше получил инсулт, и нищо не можа да му помогне. За няколко дни човекът си отиде, а за единствения му син това бе неочакван удар под пояса. Той обичаше баща си, и макар че не живееше в един град, често говореха по телефона, и споделяха много неща за живота си.

Борислав трябваше да замине в Бургас за погребението. Не знаеше дали Елена, ще иска да го придружи, затова реши да не я задължава, да пътува с него, ако сама не го пожелае. Тя държеше да бъде до него в този тежък момент, и отпътуваха заедно.

Майката на Борислав въпреки събитията и това, че бе съсипана от ненадейната смърт на най-близкия си човек, оцени присъствието на Елена позитивно.

Момичето на сина ѝ, ѝ направи много добро впечатление, и ги помоли да останат още няколко дни, докато свикне с положението, макар че едва ли се свиква лесно и бързо със самотата.

Вечерта Борислав заспа в обятията на Елена, измъчен и тъжен. Тогава тя за пръв път разбра, че го обича много, и пожела да бъде негова съпруга до края на живота си. Не му каза, тъй като момента не беше подходящ, но като се върнаха в София, му разказа за решението си. Той беше трогнат, от искренното ѝ признание и реши, че е време да опитат да живеят заедно. Пренесе се при него.

Застанал до прозореца, Борислав гледаше първия сняг. А навън вятърът свирише своето зимно ноктюрно за тях.

КРАЙ

© Николай Пеняшки

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8219>]